

kute peale sedda, möda tuttawaid ning sõbru wõeras-piddudel ümberhulgutud. Willem olli enne jubba laist tõegegia, agga nääid pärrast pulmi ei holineud ta tööst ennem suggugi. Ta istus naese jures ehl läks trahterisse, kust ta pool joobnud ösel wast taggasi tulli. Wanna isja kurri lurbduse pärrast ja emma läks teise poea jure ellama. Seal wötsid Peter ja Maria tedda römuga wastu, agga Willem ja Mina ollid sest la röömsjad, et emma ärraläks, sest nad ütlesid, niisuggune wanna inimene tilitada neid wägga ärra.

Selle aja sees olli Peetri naese wend, Karel, wõeralt maalt taggasi tulnud. Mõllemad nored mehed leppisid hästi teine teisega kottu, sest et Karel ta töösine mees ja hea tõegegia olli. Mõllemad teggid nut suggu wantrid, mis wägga kibeti, ja pea sai neid palju nende jures tellitud. Pääw päwast läks nende ammet ja asfi ilka suremaks, sest et nende tö omma meistrid kitis.

Kaks aastat ollid pärrast Willemi pulma möda läinud, siis seisis ühhel hommitul hull inimesest temma maja ees, ja kulafid pealt, kuidas üllewal toas walli kiosa olli. Kes olleks tuppä astunud, se olleks wõinud nähha, kuidas Willem läed rusfikas omma naese ees seisis, kes tedda roppuste söimas ja wandus. Egga mehhe su polnud suggugi parrem; teine agga närris teist omma terrawa sõnnadega. Wata nääid, armas luggija, kuidas se ellu, mis lerge mele ja lustiga hakkas, nääid teiseks on läinud. Mees ja naene ridus. Kätkis maggab lue näädalane pojake, ja maas ronniib karjudes weile aastane tiitarlaps. Tubba on lassimata, wõdib alles timmitatmata, et kül löuna aeg liggi on. Mina isje omma katuse ja ärramäritud ride sees, rop ja sassis juustega sõna ilge nähha. Willem söimab tedda laisaks naeseks, kes ühtegi ei wiitfi egga mõista tehha; ja teine jälle söimab meesi joditsaks, hullujaks ja tormiks.

Willemi majapiddamisega läks asfi ilka pahhemaks. Ta

olli isje agga arru koddu ja Mina sõbrutas selliga. Kord agga kui Willem jälle paar päwa kottu ärra trahteri peal olli, tulli postiga firri ja 500 rubla sees Minale, mis weel ta wanimad ollid laenuks annud, ja mis nääid taggasi maffeti. Nuttu olli naesel kurri nõu petud. Ta wöttis ommad kallimad asjad, mis temmal weel järrel jänud, liggi, satis mõllemad lapsed Peetri jure, ja pistis isje siis ehha ajal minnema. Ei tea ütseki, kuhu sai ja kuidas temma ellu läks. Waene pimme arwas hädda eest ärrajõuda ja ei tunnud, et se kurri Summala kartmata sõdda ta rinnus mitaua temmale willetsuse hallitaks jäi, kunni ta sellega Summala pole ei pöranud. Willem, kes sest asjast kuulda sai, tulli küll teisel hommitul joobnud peaga koju watama, kas köit tössi. Ta söimas ja wandus, agga mis se ennem aitas, joofsil naene olli läinud. Willemi silma ette hakkas nääid tullesma, et se kes lihha peale läikwab, leikab sest häbbi ja huffatust.

Agga nääid ei odanud ta need mitte ennem, kes temmale enne ollid rahha laenuks astunud. Iggailks tahtis omma rahha kätte jada, ja Willem tundis, et ta ei jõudnud maksta. Ühhel hommitul leiti siis, et Willem ta olli ärraläinud; siis sai köit, mis tal weel majas olli, majaga tükkis ärramitud, ja segi ei ullatanud wõlgade tasumiseks.

Watame weel, mis mitme aasta pärrast sündis. Se olli Jõulu pühhade eel, aastal 1856. Kange tuul puhhus wäljas, ja lummi pelsis wastu aluat, et iggailks Summalat tänna, kes sojas toas wõis asjet olla. Peter olli omma tööd lõppetanud, olli seppapajas järrel wadanud, et köit tööriistad said ärratorristatud ja istus nääid lue lapse hulgas, kellest nelli temma ommad ollid, ja laks ta wenna jäggu. Maria istus mehhe kõrwas ja loris hoomse päwa tarwis larduhsid. Lapsed pallusid isja, neile middagi juttustada ja lubasid waitsest kulata. Peter lubas neile sedda ja olli wast pibu põllema pannud, ja pididi lõnnelema hakkama, kui